

LAURIE GILMORE

WILD WICKED MATE

Vertaling Merel Dinnessen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Laurie Gilmore

Oorspronkelijke titel: *Wild Wicked Mate*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Merel Dinnessen

Omslagontwerp: Lucy Bennett

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Serene Illustrations

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2211 6

ISBN 978 94 027 7847 2 (e-book)

NUR 302

Eerste druk oktober 2026

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

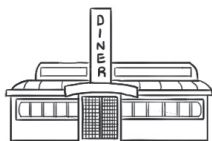
Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HUIS VAN THEO

WASSERETTE

GERTS DINER

BOS VAN FIE

BAR

WINKEL

POSTKANTOOR

POLITIEBUREAU

MAPLE HOLLOW

HUIS VAN RAFE

RUBY'S BOSPAD

HUIS VAN
RUBY & LENA

Playlist

vampire - Olivia Rodrigo	♥
Running With The Wolves - AURORA	♥
Radio - Lana Del Rey	♥
like that - Bea Miller	♥
Rein Me In - Sam Fender, Olivia Dean	♥
Haunted - Taylor Swift	♥
Homewrecker - sombr	♥
Never Say Never - The Fray	♥
Hunger - Florence + The Machine	♥
Out of Myself - Charli xcx	♥
Sugar Talking - Sabrina Carpenter	♥
all my ghosts - Lizzy McAlpine	♥
Satellite - Harry Styles	♥
stupid - Tate McRae	♥
supernatural - Ariana Grande	♥
I Love You, I'm Sorry - Gracie Abrams	♥
Eternity - Alex Warren	♥
run for the hills - Tate McRae	♥
Remember That Night? - Sara Kays	♥
I Know The End - Phoebe Bridgers	♥
Back To You - Selena Gomez	♥
All My Love - Noah Kahan	♥
Out Of The Woods - Taylor Swift	♥

Hoofdstuk 1

Eén jaar geleden

‘Theo,’ fluisterde Fie. ‘Theo, word wakker. Ik moet je gezicht hechten.’ Ze duwde zacht tegen zijn schouder en hij kromp ineen van de pijn.

‘Laat maar,’ bracht hij schor uit. ‘Het geneest vanzelf wel.’

Phoebe fronste. ‘Het bloedt heel erg. Ik denk echt dat we –’

‘Laat nou maar,’ gromde hij met zijn ogen dicht.

Het bloed was in zijn haar gesijpeld en had zijn krullen hard gemaakt. Zijn wonden moesten worden schoongemaakt, maar nadat ze het territorium van de roedel waren ontvlucht, was hij in Phoebe’s bed ingestort en had ze hem niet meer kunnen verplaatsen.

Ergens in de loop van de nacht was hij weer naar zijn menselijke gedaante teruggekeerd, waardoor de snee in zijn gezicht er nog erger uitzag. Rafe’s klauwen hadden hem van zijn slaap tot aan zijn kin opengereten. Dat was het moment geweest waarop Phoebe had gedacht dat hij dood was, dat ze hem voorgoed kwijt was. Ze had niet eens doorgehad dat ze had gejammerd, tot Rafe haar blik ving.

Hij had haar aangekeken met die verontrustende zilveren ogen die de twee oudere broers met elkaar deelden, en Phoebe had haar bloed langs haar slapen horen suizen. Ze kon nauwelijks geloven dat Rafe zich had teruggetrokken. Maar ze was nog verbijsterder toen hij terugveranderde naar zijn menselijke gedaante en dat hele verdomde gevecht beëindigde.

Hij had Theo’s leven gered. En dat van haar.

Nu, in het zwakke licht van haar kamer, gleed haar blik over Theo's blote bovenlichaam. Hij zat onder de blauwe plekken en snijwonden. Ademen leek pijn te doen, net als bewegen. En toch kon Phoebe niet voorkomen dat er een onbezonnen hoop in haar borst opbloeide.

Theo had zijn roedel verlaten, dus hij kon hierna onmogelijk teruggaan. Zijn vader zou geen bedreiging meer voor hen vormen. Misschien hoefde ze daardoor niet langer genoeg te nemen met slechts een deel van Theo; misschien kon ze hem nu helemaal hebben.

Jarenlang had haar weerwolf volgehouden dat ze niet samen konden zijn: vanwege zijn vader, omdat het te gevaarlijk was en omdat zijn roedel het nooit zou toestaan. En dat was voor Phoebe prima geweest. Ze kon doen alsof ze net als iedere andere dryade was: iemand die gewoon tijd doorbracht met Theo, de jongste zoon van de alfa, zonder zich ooit echt aan hem te hechten.

Ze bleef liever in de ruimte tussen hun werelden die hij voor hen had geschapen, ergens tussen schemering en dageraad. Tussen haar thuis en het zijne. Tussen vrienden en geliefden. Daar voelde het veilig. In die ruimte kon zij niet gekwetst worden, en Theo ook niet.

Dat hield ze zichzelf al jaren voor. Maar nu hij in haar bed lag, bebloed en bont en blauw, voelde die tussenwereld ineens niet meer genoeg. Opeens wilde Phoebe meer.

Naast haar kreunde Theo van de pijn en ze legde haar koele handpalm tegen zijn voorhoofd. 'Oké,' mompelde ze. 'Maar dit is mijn bed en jij bloedt het helemaal onder en ik heb je leven gered, dus...'

Ze had niet verwacht dat hij wakker genoeg was om haar te horen, maar zijn gekneusde mond vormde met moeite een kleine glimlach. Hij reikte naar haar hand en ze liet hem die pakken, hun vingers verstrengelden zich in elkaar.

'Sorry, Fie. Ik ben een vreselijke patiënt.'

'Klopt.'

'Blijf gewoon hier bij me.'

Hij trok haar dichter tegen zich aan. Voorzichtig vlijde ze zich tegen zijn zij, bang dat ze hem pijn zou doen. 'Natuurlijk.' Ze fluisterde de woorden tegen zijn schouder. Hij rook naar een bos na de regen:

fris en wild. Zijn ademhaling werd regelmatig en Phoebe dacht dat hij weer in slaap was gevallen, aangezien genezen weerwolven veel kracht kostte. Maar toen sprak hij opnieuw, zijn stem was rauw en toch zacht, alsof hij op het punt stond om te breken.

‘Ik weet dat ik niet altijd goed voor je ben geweest,’ zei hij.

‘Je bent een vriend voor me geweest.’

Hij stootte een rafelig geluid uit, het was meer een schampere snuif dan een lach. ‘Ik wil zoveel meer voor je zijn dan dat, Fie.’ Hij schraapte zijn keel, maar zijn stem bleef even breekbaar. ‘Ik wil alles voor je zijn. En misschien kan dat nu.’

Ze wist niet wat ze daarop moest zeggen. Wat kon ze zeggen? *Je bent al alles voor mij.* Alleen al die gedachte maakte haar doodsbang; hardop zou het alleen maar erger worden. ‘Misschien kan dat,’ stemde ze in, zonder haar andere gedachten te durven uitspreken. Niet nu. Nog niet.

Theo tilde hun verstrengelde handen naar zijn lippen en kuste haar hand. ‘Alles wordt anders nu. Dat beloof ik.’

Phoebe drukte alleen haar lippen tegen zijn schouder, de enige plek waarvan ze voelde dat ze hem veilig genoeg kon aanraken. Theo liet een lange zucht ontsnappen en kneep zacht in haar hand. Ze bleef wakker liggen, luisterend naar het geluid van zijn ademhaling, dankbaar dat ze die nog steeds kon horen.

Alles wordt anders nu.

Vanaf nu zou Phoebe anders zijn, maar wat zou iedereen denken van Phoebe en haar wolf? Ze kneep haar ogen dicht en sloot de stemmen van haar moeder, haar tantes en haar nachten buiten. Ze wist heel goed hoe ze over haar en Theo dachten: niet een van hen kon bevatten waarom ze die wolf al zo lang in haar leven hield. Geen van hen begreep het.

Alleen zij wist dat Theo grappig en lief was, en dat hij naar haar keek alsof hij voor haar de wereld zou verzetten. Phoebe was opgegroeid omringd door vrouwen die van haar hielden, maar nooit had iemand haar het gevoel gegeven dat zij het middelpunt van hun wereld was. Ze was altijd een van velen geweest, fladderend van plek naar plek. Nooit had iemand haar alleen om háár gewild. Nooit had iets zo

lang standgehouden. Maar nu kregen ze misschien eindelijk een kans om echt samen te zijn.

Phoebe moest een paar uur zijn weggedommeld, want toen ze weer wakker werd, lagen Theo's armen om haar heen; hij had haar tegen de kromming van zijn lichaam aan getrokken en fluisterde lieve woordjes in haar haar. Woorden die nog nooit iemand tegen haar had gezegd.

‘Mijn kleine zielsverwant.’

Haar hart sloeg over bij het horen van dat woord en alles wat het betekende.

‘Van mij,’ gromde hij. Zijn adem was als een fluistering langs haar hals.

Hij klonk alsof hij met iemand vocht, alsof hij ruziede over wat zij voor hem was, en Phoebe beseftte pas dat hij nog sliep toen zijn woorden in elkaar begonnen over te lopen en uiteindelijk helemaal wegstierven. *Van mij*, echode haar hart.

Phoebe was eerder wakker geworden dan Theo. Het eerste zonlicht viel door haar raam, maar zijn woorden van die nacht lieten haar nog altijd niet los. Ze rolde naar hem toe en bestudeerde zijn gezicht in het vroege ochtendlicht.

Hij had gelijk gehad: de snee begon al dicht te trekken, de huid hechtte zichzelf aan elkaar zonder hulp van haar naald en draad. Maar de blauwe plekken op zijn gezicht en lichaam waren gebleven. Het zou nog een paar dagen duren voordat hij volledig hersteld was.

Zijn oogleden gingen trillend open en zijn zachte, kwetsbare blik vond de hare. Ze opende haar mond om iets te zeggen, om hem te vertellen dat ze had gehoord wat hij had gezegd, om hem te vertellen dat zij dat ook wilde, maar toen zag ze hoe zijn blik verstrakte. Er verscheen een diepe rimpel tussen zijn wenkbrauwen en zijn lippen persten zich samen tot een koppige streep. Ze zag het besef tot hem doordringen, het besef van wat hij had gedaan en van wat hij had gezegd. En zomaar, in één klap, stortte haar hoop in.

Daarom hechten we ons niet, Fifi. Bomen zijn betrouwbaarder dan mannen.

De stem van haar moeder galmde door haar hoofd als de irritantste wekker ter wereld.

‘Theo, ik –’

Hij ging abrupt rechtop zitten en schudde zijn hoofd alsof hij de afgelopen vierentwintig uur uit zijn geheugen wilde wissen. ‘Shit,’ zei hij, terwijl hij zijn hoofd in zijn handen liet zakken. ‘Shit. Ik kan niet geloven dat Rafe dat verdomme heeft gedaan.’

Wacht. Wat? ‘Je bent boos op hem?’

Theo tilde zijn hoofd op, zijn ogen flitsten van woede. ‘Natuurlijk ben ik boos. Hij heeft de regels van het gevecht gebroken.’

Phoebe’s ogen werden groot van ongeloof. ‘Hij heeft je leven gered.’

Theo snoof.

‘Dus je was liever dood geweest?’

‘Misschien.’

‘Theo, waar heb je het in vredesnaam over? Rafe heeft je gered. Je bent vrij van je roedel. We kunnen eindelijk –’

‘Niet doen, Fie.’ Zijn blik verhardde, elke zachte emotie die hij haar vannacht had getoond, veranderde in steen. ‘Ik ben verdomme niet vrij. Ik ben alleen. Ik kan nooit meer terug.’

Zijn stem brak en heel even kreeg ze bijna medelijden met hem, omdat hij de enige familie had verloren die hij ooit had gekend. Bijna. Maar ze kon alleen maar denken aan het verwoestende besef dat hij zich nog altijd alleen voelde, terwijl zij naast hem lag en bereid was zich voor altijd aan hem te binden.

Zelfs met Phoebe aan zijn zijde voelde Theo zich alleen. Daar kon ze niets aan doen, er was geen manier om hem te helpen. Ze knikte. ‘Je hebt gelijk. Sorry. Ik had het niet zo moeten zeggen.’ Ze stond op en trok een trui over haar topje. ‘Ik haal thee en ontbijt voor je. Je moet op krachten komen. En ik weet zeker dat we snel een woonplek voor je kunnen vinden. Mijn tantes weten vast wel iets.’ Ze ratelde maar door, ruimde haar kamer op, gooide kleren in lades, pakte de lege mokken van de avond ervoor, alles om maar niet naar Theo’s gebroken uitdrukking te hoeven kijken.

‘Fie, wacht –’

‘Het geeft niet.’ Ze schonk hem een gespannen glimlach. ‘Je moet rusten.’

‘Daar gaat het niet om,’ gromde hij. ‘Luister, over vannacht –’

‘Je hoeft het niet uit te leggen.’ Ze zou er niet om vragen. Ze zou Theo niet smeken om haar te willen, om van haar te houden. Dat had ze niet nodig.

‘Ik moet het wél uitleggen, Fie. Verdomme, dat moet ik. Maar ik weet niet hoe. Ik weet op dit moment helemaal niets. Ik ben een wrak.’

Hij gebaarde naar zijn gehavende bovenlichaam, maar Phoebe zag geen wrak. Ze zag alleen het lichaam dat haar vannacht had vastgehouden. Ze zag Theo, haar beste vriend.

‘Geef niet,’ zei ze opnieuw, dit keer zachter, tederder. Alsof ze het meende. Ze was vastbesloten het te menen. Ze kroop terug het bed in en sloeg haar armen om Theo heen.

Zijn lichaam bleef gespannen tegen het hare, tot hij zich eindelijk overgaf en zijn schouders begonnen te schokken van het snikken. ‘Het spijt me, Fie. Het spijt me zo. Ik kan het gewoon niet.’

Ze hoefde niet te vragen wat hij bedoelde, want ze wist heel goed waar hij op doelde. Hij kon niet van haar houden. Niet nu. Niet zo.

Hij had beloofd dat alles anders zou worden. En al had hij geslapen toen hij haar zijn zielsverwant noemde, de rest had hij klaarwakker gezegd. En nu nam hij alles terug.

Theo had haar laten verlangen naar iets waarvan ze nooit had geweten dat ze het nodig had, en daarna had hij het haar weer afgenomen. Hij was langzaam haar leven en haar hart binnengedrongen. Hij had ervoor gezorgd dat ze van hem hield en nu had hij haar voor gek gezet. Wat zou haar moeder zeggen?

Misschien deed ze hem tekort; Theo had pijn.

Maar zij ook. Ze had zichzelf laten geloven dat ze anders kon zijn dan haar zussen, maar ze had het mis. Nimfen waren niet gemaakt om zich te binden, ze verbonden hun leven niet aan dat van een ander.

Nimfen hadden niemand nodig, want hun ziel behoorde toe aan de bomen, niet aan wolven. Dus nam ze zich voor Theo’s vriendin te blijven. Ze kon zich geen leven voorstellen zonder hem erin, zelfs nu,

zelfs nadat hij haar hart had gebroken. En ze stond zichzelf niet toe te denken aan de woorden die midden in de nacht waren gefluisterd.

Dat kon ze niet, want als ze dat deed, zou ze gek worden.

Hoofdstuk 2

Theo was niet verbaasd dat hij Phoebe thee zag drinken in zijn keuken toen hij wakker werd, maar zijn hart maakte toch een sprongetje. Zijn stomme hart deed altijd van dat soort dingen als zij in de buurt was. ‘Goedemorgen, Fie.’ Hij liep op blote voeten de keuken in en streek met een hand over zijn blote borst. Het was alweer een tijdje geleden sinds hij haar had gezien, maar zijn beste vriendin had de neiging om soms gewoon van de aardbodem te verdwijnen.

‘Goedemorgen, Theo.’

Phoebe keek hem over de rand van haar mok aan. Hij bleef even staan om naar haar te kijken, voordat hij zijn blik losrukte. Hij kon er maar niet aan wennen hoe belachelijk mooi ze was. Zelfs nu, terwijl hij in zijn eigen keuken koffiezette, kostte het Theo moeite om zich te concentreren. Hij voelde haar grote bruine ogen in zijn rug branden. ‘Hoelang ben je al terug?’ vroeg hij.

‘Een paar dagen.’

Hij vroeg niet waar ze was geweest. Dat was een onuitgesproken regel binnen hun vriendschap: geen van beiden wilde precies weten wat de ander uitspookte wanneer ze niet samen waren. Dat was veiliger.

‘Je haar is anders.’

Fie streek met haar hand over haar blonde lokken. ‘Ik was het rood zat,’ zei ze schouderophalend.

Hij wist eigenlijk nooit hoe Fie eruit zou zien wanneer ze weer opdook: een nieuwe haarkleur, een nieuwe stijl, nieuwe kleurlenzen. Op een dag was ze zelfs verschenen met een neusring die perfect paste bij

de vele piercings in haar oren. En een paar maanden later had ze het gaatje weer dicht laten groeien.

Maar het maakte niet uit: hoe ze er ook uitzag, in zijn ogen was ze prachtig. Hij had nog nooit een versie van haar ontmoet die hij niet leuk vond.

‘Hoe gaat het met Lena? Heb je de laatste tijd nog op de zieneres gepast?’ vroeg ze, vissend naar details. Ze kon het niet helpen: de nimf in haar kreeg nooit genoeg van roddels.

‘Nee. Ik denk dat ik ontslagen ben.’ Theo kon de grijns op zijn gezicht niet onderdrukken toen hij dacht aan Lena’s blik op het moment dat hij voor haar neus was veranderd. Een weerwolf moest tegenwoordig zijn lol pakken waar hij die kon vinden.

‘Wat heb je gedaan?’ Phoebe trok een wenkbrauw op en haar spieren spanden zich aan.

Ze was jaloers op wat hij misschien met de zieneres had gedaan. En Theo was hufterig genoeg om daarop in te spelen. ‘Niets.’ Theo haalde zijn schouders op en pakte zijn mok uit de kast. ‘Gewoon een beetje lol gehad.’

‘Jezus, Theo.’ Fie zette haar mok vol afkeer met een klap neer. ‘Is er dan niemand met wie je niet... Weet je wat? Laat ook maar.’

Hij draaide zich naar haar om, leunde met zijn rug tegen het aanrecht en liet langzaam een grijns over zijn gezicht glijden. ‘Jij, blijkbaar. Maar alleen omdat jij het niet toestaat.’

Phoebe’s wangen kleurden roze. ‘Je weet waarom dat geen goed idee is.’

‘Herinner me er nog eens aan.’ Hij wist precies waarom. Hij had het een jaar geleden verknaald, maar hij kon het blijkbaar niet laten zichzelf te kwellen.

Ze slaakte een zucht. ‘We zijn vrienden, Theo. Als we met elkaar naar bed gaan, verpesten we alles.’

Ze hield zijn blik vast tot hij wel moest wegstaren, omdat hij wist dat hij te veel liet zien wanneer hij naar haar keek. Het deed haast nog meer pijn dat ze nooit de echte reden noemde, namelijk dat hij haar hart had gebroken. Dat zou ze hem nooit vergeven. Hij zou het zich-

zelf nooit vergeven. Hij verdiende haar niet, dat had hij nooit gedaan.

‘Ik kan niet hebben dat je verliefd op me wordt,’ zei ze in plaats daarvan, alsof ze niet wist dat hij zo verliefd op haar was dat het hem pijn deed. ‘Nimfen zijn daar niet voor gemaakt.’

Hij stak zijn handen op. ‘Hé, ik ook niet. Ik bied je een nacht plezier aan, Fie. Meer niet.’

Ze grijsde alsof ze hem moeiteloos doorzag. Alsof ze wist dat hij haar voor zichzelf wilde houden. Alsof ze wist dat hij al maanden met niemand anders naar bed was geweest en de opgekropte lust inmiddels bijna pijn deed, alleen al omdat hij naar haar keek in haar grofgebreide trui en legging. Natuurlijk wist ze dat.

‘Er is weer een aanval geweest,’ zei hij, omdat hij dringend een ander onderwerp nodig had.

‘Echt?’

‘Ja. Rafe heeft in zijn eentje drie wolven uitgeschakeld.’ Het was bijna een maand geleden dat Rafe de wolven van de Highlands-roedel had gedood, de wolven die achter Ruby en haar zus aan hadden gezeten, maar Theo had nog geen kans gehad om het er met Fie over te hebben.

Phoebe’s ogen werden groot, ze was onder de indruk. ‘Misschien had hij dan toch de alfa moeten zijn.’

Theo haalde zijn schouders op. Hij had geen zin om de gebeurtenissen weer op te rakelen die ertoe hadden geleid dat Knox alfa was geworden en hij en Rafe verbannen waren. ‘Dat gebeurt blijkbaar als iemand je zielsverwant aanvalt.’

Phoebe schudde haar hoofd. ‘Zielsverwanten.’

‘Ja, ik ken je mening daarover inmiddels wel.’

‘Het is toch gewoon een sprookje?’ Phoebe nam een slok van haar thee en keek hem uitdagend aan, alsof ze wachtte tot hij haar tegensprak. Tot hij toegaf dat hij erin geloofde. ‘Het is het enige waarover ik het ooit met je vader eens ben geweest.’

Theo kreunde. ‘Het is veel te vroeg in de ochtend om over Devon te praten.’ Zeker met Fie. Hij had het Z-woord niet in haar bijzijn moeten zeggen. Hij werd er helemaal kriebelig van, alsof zijn binnenste naar

buiten probeerde te kruipen. Misschien moest hij wat minder cafeïne drinken. Hij draaide zich om, goot de felgekleurde Froot Loops-ontbijtgranen in een kom en ontweek Fie's blik. Er was een tijd geweest dat hij had gedacht dat Fie misschien van hem kon zijn...

‘Dus, wat denk je dat de reden is voor die aanvallen?’

Theo schudde zijn hoofd en duwde die pijnlijke gedachte van zich af. ‘Eh... geen idee.’ Hij sprak tussen happen ontbijtgranen door. ‘Ik denk dat ze Lena en Ruby ofwel dood willen, ofwel willen gebruiken vanwege hun gaven. Toch?’

‘Zou kunnen.’

‘Beweer je nu dat je niets hebt gehoord via je uitgebreide nimfen-roddelcircuit?’

De kleine dryade knipperde onschuldig. ‘Niets concreets. Maar Rafe kan toch niet zomaar drie wolven doden zonder dat dat gevolgen heeft.’

‘Misschien. Ik heb er verder niets over gehoord.’ Theo gaf geen zier om de onderlinge politiek van de roedels, het was een van de vele redenen waarom hij nooit alfa had willen worden. Niet dat iemand ooit had gedacht dat hij dat zou worden. Mensen verwachtten meestal niet veel van Devons jongste zoon. ‘Het enige wat ik weet, is dat Rafe er helemaal opgefokt van is,’ zei hij met zijn mond vol Fruit Loops.

Fie trok haar neus op in gespeelde afkeer terwijl hij op zijn mierzoete ontbijt kauwde.

Hij slikte voordat hij eraan toevoegde: ‘Je weet hoe hij is.’

‘Nou, hij was altijd al de gevoelige van jullie.’

Theo snoof. ‘En wat ben ik dan?’

Fie grijnsde. ‘De knappe.’

Hij zette zijn kom neer en liep langzaam naar haar toe, tot hij vlak bij haar aan het aanrecht stond. ‘Is dat alles wat ik voor je ben? Een mooi koppie?’

Ze giechelde en heel even, belachelijk kort, dacht hij dat hij voor altijd naar dat geluid zou kunnen luisteren.

‘Iedereen weet dat Knox het brein is.’

‘Au, Fie. Dat doet pijn.’ Hij zette zijn handen op het aanrecht en

boog naar voren, tot de geur van haar kruidentheetussen hen in omhoogkringelde.

‘Arme mooie jongen,’ plaagde ze, maar de kleur was weer naar haar wangen gestegen en haar blik gleed omlaag naar zijn blote borst. ‘Het moet zo zwaar zijn als vrouwen zich voortdurend op je storten.’

‘Dat heeft niets met mijn mooie gezicht te maken,’ zei hij met lage stem. ‘Ik heb nu eenmaal bepaalde talenten.’ Fie’s lippen gingen zachtjes van elkaar, alsof ze iets wilde zeggen, of alsof ze naar voren wilde leunen en eindelijk dat ene wilde doen waar Theo al tien jaar op wachtte... Plots begon zijn telefoon agressief over het aanrecht te trillen, waarna Fie rechter op haar kruk ging zitten. ‘Jezus,’ mompelde hij. Theo wierp een blik op zijn telefoon en zag Rafe’s naam op het scherm. ‘Wat wil hij nou weer?’

‘Misschien is het belangrijk.’

Theo rolde met zijn ogen. ‘Rafe zal vast denken van wel, maar ik ben klaar met zijn loopjongen spelen.’

‘Nou, hij heeft wel je –’

‘Maak die zin niet af. Ik weet heel goed wat ik mijn broer verschuldigd ben,’ momperde hij terwijl hij zijn telefoon ontgrendelde.

Lena is weg. Ik heb je hulp nodig.

Hij keek op naar Fie. De heerlijke blos was van haar wangen verdwenen. In haar ogen lag nu bezorgdheid in plaats van het verlangen waarop hij had gehoopt. Verdomme. Rafe en zijn drama hadden alweer roet in het eten gegooit. ‘Ik moet gaan. Rafe is die verdomde zieneres kwijt.’

‘Misschien moet ik meekomen.’

Fie sprong van de kruk en Theo liet zijn blik van top tot teen over haar heen glijden, over haar hele een meter zevenenvijftig. Hoe was het mogelijk dat zijn bloed nog steeds warmer werd als hij haar zag, terwijl hij haar de afgelopen tien jaar zo vaak had gezien? Triest. Dat was het. ‘Als je wilt.’

‘Ik hoop dat ze in orde is.’

‘Ik weet zeker dat het gewoon een misverstand is,’ zei hij, terwijl hij toch een kleine knoop in zijn maag kreeg. Fie zag er net zo onzeker uit als hij zich voelde. ‘Iedereen is in de bar.’

‘Het is tien uur ’s ochtends.’

Theo haalde zijn schouders op. ‘Blijkbaar is dat de plek waar dingen in dit dorp geregeld worden.’